

200707757/1.

Datum uitspraak: 7 december 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede ten behoeve van haar minderjarige kinderen,
appellante,

tegen de uitspraak in zaken nrs. 06/62417, 07/06797, 07/06792 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van
18 oktober 2007 in de gedingen tussen:

appellante

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 13 december 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van appellante om haar en haar minderjarige kinderen een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 18 oktober 2007, verzonden op 19 oktober 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, de daartegen door appellante ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 7 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de
enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing,
ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

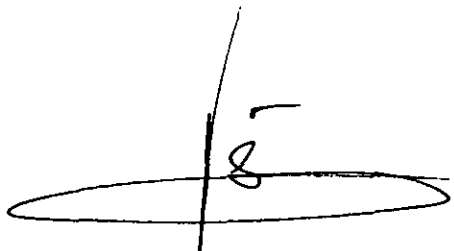
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 december 2007

408.

Verzonden: 7 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 06/62417, AWB 07/06797 en AWB 07/06792

V.nrs.:

inzake: geboren op
geboren op
geboren op
allen van Russische nationaliteit, verblijvende te eiseressen,
gemachtigde: mr. M. Berg, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. H.A.G. Koppert, ambtenaar bij de Immigratie- en
Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

1. PROCESVERLOOP:

1. Op 15 juni 2006 hebben eiseressen aanvragen ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Bij besluiten van 19 juni 2006 heeft verweerder de aanvragen afgewezen. Tegen deze besluiten hebben eiseressen op 20 juni 2006 beroep ingesteld. Bij uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 6 juli 2006 (AWB 06/30024, AWB 06/30037 en AWB 06/30063) zijn de beroepen gegrond verklaard.

2. Op 30 oktober 2006 heeft verweerder aan eiseressen schriftelijke mededelingen gedaan van het voornemen de aanvragen af te wijzen. Bij brief van 15 november 2006 hebben eiseressen hun zienswijze (hierna: de zienswijze) op het voornemen naar voren gebracht. Bij besluiten van 13 december 2006 heeft verweerder de aanvragen opnieuw afgewezen.

4. Bij beroepschriften van 21 december 2006 hebben eiseressen tegen deze besluiten beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van beroep zijn ingediend bij brief van 10 januari 2007. In het verweerschrift van 16 augustus 2007 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van de beroepen.

5. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 4 september 2007. Eiseressen zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

6. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. ASIELRELAAS

1. Eiseressen hebben het relaas, zoals weergegeven onder punt II van de uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 6 juli 2006 (met kenmerk: AWB 06/30024, AWB 06/30037 en AWB 06/30063) aan hun aanvraag ten grondslag gelegd.

2. Verweerder heeft de aanvragen afgewezen omdat het asielrelaas van eiseressen deels ongeloofwaardig wordt geacht en het deel dat wel geloofwaardig wordt bevonden onvoldoende zwaarwegend wordt geacht om voor asielrechtelijke bescherming in aanmerking te komen. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de stukken, die door eiseressen in beroep zijn overgelegd, niet bij de beoordeling in beroep kunnen worden betrokken. Deze stukken dateren immers van voor het bestreden besluit en hadden derhalve eerder kunnen en moeten worden overgelegd.

3. Eiseressen hebben bestreden dat hun asielrelaas (deels) ongeloofwaardig is en zich op het standpunt gesteld dat zij in aanmerking dienen te komen voor een verblijfsvergunning op de a, de b, of de c grond van artikel 29 Vw 2000.

III. OVERWEGINGEN

1. De rechtbank stelt vast dat eiseressen in beroep de volgende stukken hebben overgelegd:
 - een (gestelde) gerechtelijke oproep van de rechtbank van de wijk van de stad (met Nederlandse vertaling);
 - een (gesteld) uitreisverbod van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Russische Federatie, Bestuur van Binnenlandse Zaken van het district regio , met als dattekening 20 mei 2006 (met Nederlandse vertaling).

2. Artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening houdt met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd.

Ingevolge het tweede lid van artikel 83 van de Vw 2000 wordt alleen rekening gehouden met feiten en omstandigheden, bedoeld in het eerste lid, indien deze voor de beschikking omtrent de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, relevant kunnen zijn.

3. Zoals de AbRS heeft geoordeeld in haar uitspraak van 10 september 2004 (JV 2004, 414) dient de vraag of sprake is van feiten en omstandigheden als bedoeld in artikel 83 van de Vw 2000 te worden beantwoord aan de hand van dezelfde criteria als die welke gelden bij de toepassing van artikel 4:6, eerste lid, van de Awb. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in die zin moeten volgens vaste jurisprudentie worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen ná het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en, gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd.

4. De AbRS heeft, onder meer in haar uitspraken van 5 maart 2002 (JV 2002/125) en 18 december 2002 (200205538/1, LJN AR3943), overwogen dat de vreemdeling die om bescherming vraagt, zelfs indien sprake is van gedwongen terugkeer naar een land waar, naar gesteld, een reëel risico bestaat op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of bestraffing, in de regel moet voldoen aan de in het nationale recht neergelegde procedureregels, welke ertoe dienen de nationale autoriteiten in staat te stellen aanvragen om een verblijfsvergunning op een ordelijke wijze af te doen. Slechts onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden kan de noodzaak

bestaan om deze regels niet tegen te werpen (arrest van het EHRM van 19 februari 1998 inzake Bahaddar (JV 1998/45)). Artikel 83 van de Vw 2000 betreft, evenals artikel 4:6 van de Awb, een dergelijke in het nationale recht neergelegde procedureregels.

5. Uit de jurisprudentie van de AbRS volgt dat de hiervoor weergegeven mogelijkheid om voorbij te zien aan een nationale procedureregels zeer restrictief dient te worden toegepast. Alleen in een geval waarbij niet in geschil was dat bij uitzetting naar het land van herkomst artikel 3 van het EVRM evident zou worden geschonden, heeft de AbRS geoordeeld dat sprake was van een bijzondere omstandigheid (in haar uitspraak van 24 april 2003, JV 2003, 280). De rechtbank leidt uit het arrest van het EHRM inzake *vs Finland* (26 juli 2005, gepubliceerd in onder meer JV 2005, 306) af dat het EHRM, althans voor zijn eigen oordeelsvorming, een minder restrictieve benadering voorstaat wat betreft het betrekken van nieuwe feiten en omstandigheden in de lopende procedure. Zo heeft het EHRM zelf bewijs vergaard ten behoeve van de te nemen beslissing en dat bewijs betrokken bij zijn oordeel. Dit verschil in benadering kan leiden tot een verschil in uitkomst.

Gelet op voornoemd arrest inzake *vs Finland* is de rechtbank van oordeel dat de vreemdeling die om bescherming vraagt in *beginsel* dient te voldoen aan de in het nationale recht neergelegde procedureregels, waaronder artikel 83 van de Vw 2000, doch dat onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden de noodzaak kan bestaan om deze regels niet tegen te werpen.

6. Toegepast op de onderhavige zaak brengt het hiervoor weergegeven toetsingskader de rechtbank tot de volgende conclusies.

7. De rechtbank dient allereerst te beoordelen of de stukken die eiseressen na het bestreden besluit hebben overgelegd, genoemd onder rechtsoverweging 1, op grond van artikel 83 van de Vw 2000 bij de beoordeling van het beroep kunnen worden betrokken.

8. Naar het oordeel van de rechtbank kunnen beide documenten, nog afgezien van de vraag of zij echt zijn, niet worden aangemerkt als een nieuw feit of omstandigheid in de zin van artikel 83 van de Vw 2000 dan wel 4:6 van de Awb. De rechtbank acht daarbij het volgende van belang. Eiseres sub 1 heeft ten aanzien van de documenten ter zitting het volgende verklaard. Het uitreisverbod heeft eiseres bij haar vader in Rusland achtergelaten, omdat zij dit document niet mee wilde nemen op vakantie naar Equador. Bij aanvang van haar reis naar Equador wist zij nog niet dat zij en haar dochters op de terugreis naar Rusland in Nederland asiel zouden aanvragen. Het gerechtelijke bevel is gedurende de vakantie van eiseressen in Equador bij de dochter van eiseres sub 1 in bezorgd. Eiseres sub 1 heeft eerst rond december 2006 haar vader en dochter om toezending van beide documenten gevraagd. Beide stukken waren dus reeds in het bezit van familieleden van eiseressen voor het indienen van de asielaanvragen. Eisernessen hebben derhalve niet aannemelijk gemaakt dat de stukken niet eerder konden worden overgelegd.

9. Vervolgens rijst de vraag of in dit geval sprake is van bijzondere op de individuele zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden die ertoe nopen om de hiervoor besproken procedureregels niet aan eiseressen tegen te werpen. De gemachtigde van eiseressen heeft ter zitting desgevraagd in dit kader aangegeven dat verweerder zich niet op de goede procesorde kan beroepen, omdat de stukken reeds in december 2006 zijn overgelegd en verweerder dus genoeg tijd heeft gehad om de documenten te onderzoeken. Voorts kunnen de documenten een rol spelen bij de waarheidsvinding. Naar het oordeel van de rechtbank zijn de opgegeven redenen geen bijzondere feiten en omstandigheden als hiervoor is bedoeld. Immers doen zij niet af aan het feit dat eiseres sub 1 geruime tijd eerder de stukken had kunnen opvragen. In ieder geval wist zij van het bestaan van het document omtrent het uitreisverbod. Daarnaast blijkt niet onomstotelijk uit de stukken dat de door eiseressen gestelde risico's zijn komen vast te staan. In dit verband heeft verweerder terecht opgemerkt dat niet uit de stukken blijkt van welk misdrijf eiseres sub 1 wordt verdacht. Gelet op het voorgaande zal de rechtbank de stukken dan ook, wegens strijd met de goede procesorde, niet bij de beoordeling betrekken.

AWB 06/62417, AWB 07/06797 en AWB 07/06792

4

10. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

11. Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan - voor zover hier van belang - een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

12. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

13. Blijkens het gestelde in C1/1.2, C1/3.2.2 en C1/3.2.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000, zoals luidend ten tijde van het bestreden besluit, pleegt de Minister het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen, indien de vreemdeling alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

14. De rechtbank is van oordeel dat verweerder het asielaanvraag van eiseres in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten op de volgende punten.

- Verweerder heeft ongeloofwaardig kunnen achten dat eiseres sub 1 in 1992 een parochie heeft opgericht. Verweerder heeft daarbij van belang kunnen achten dat eiseres sub 1 basale vragen over de oprichting van de parochie niet heeft kunnen beantwoorden. Zij heeft immers niet kunnen aangeven wie de eerste leden waren, met hoeveel leden de parochie is aangevangen en hoeveel geloofsbijschrijvingen er op zaterdag plaatsvonden. De door eiseres (in beroep gehandhaafde) verklaring hiervoor, dat zij van haar geloof niet mag tellen, is ook in beroep niet aannemelijk geworden en kan dit overigens niet verklaren. Voorts heeft verweerder ongeloofwaardig kunnen achten dat eiseres sub 1 door de Russische politie wordt verdacht of beschuldigd van de dood van het kind van parochieleden. Daarbij heeft verweerder van belang kunnen achten dat
- eiseres sub 1 niet op de hoogte was van de doodsoorzaak van het kind of wanneer het kind is overleden, terwijl zij heeft verklaard door de ouders van het overlijden op de hoogte te zijn gebracht;
 - zij niet heeft kunnen aangeven wanneer zij de ouders voor het laatst heeft gezien;
 - zij niet heeft kunnen aangeven of de ouders (of andere parochieleden) ook in verband met de dood van het kind zijn beschuldigd of verhoord;
 - zij niet heeft kunnen aangeven waarom juist zij (en haar vader) word(t)(en) beschuldigd van de dood van het kind en welke handelingen, die zouden hebben geleid tot de dood van het kind, zij zou hebben gepleegd;
 - zij niet heeft kunnen aangeven waarom zij pas meer dan drie jaar na de dood van het kind is beschuldigd van moord. De (in beroep gehandhaafde) verklaring van eiseres sub 1 dat dit te maken heeft met de groei van de parochie, waardoor deze in toenemende mate als bedreigend werd ervaren door de Orthodoxe kerk, heeft verweerder kunnen bestempelen als een niet nader onderbouwd vermoeden en ontoereikend kunnen achten om tot een andere oordeel te komen;

AWB 06/62417, AWB 07/06797 en AWB 07/06792

5

- het onaannemelijk is dat eiseres sub 1 door de politie is vrijgelaten hangende het onderzoek in een ernstige strafzaak, in afwachting van verdere stappen en zonder problemen het land heeft kunnen verlaten.

De rechtbank is van oordeel dat de (voor het eerst in de zienswijze van 15 november 2006 geponeerde en in beroep gehandhaafde) stelling dat eiseres sub 1 van de politie heeft vernomen dat het kind zou zijn verbrand, mogelijk in verband met een ritueel, nog verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van dit gedeelte van het relaas. Het had voor de hand gelegen dergelijke belangrijke informatie aanstonds te melden toen zij op dit punt werd gehoord en niet pas nadat in het voornemen is tegengeworpen dat zij onvoldoende concreet heeft verklaard omtrent de omstandigheden rondom de dood van het kind. Dit klemt temeer nu eiseres sub 1 tijdens de gehoren (voorafgaande aan het voornemen) heeft verklaard dat het kind een natuurlijke dood is gestorven en dat zij van de politie niet heeft vernomen op welke wijze zij het kind zou hebben omgebracht.

15. Eiseressen hebben gesteld te vrezen voor vervolging van de zijde van de Russische autoriteiten vanwege hun Sobotniki-geloof. Niet in geschil is dat eiseressen deze religie aanhangen. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat niet aannemelijk is geworden dat eiseressen te vrezen hebben voor vervolging vanwege hun religie. Verweerder heeft daarbij in aanmerking kunnen nemen dat uit het algemeen ambtsbericht van 29 april 2003 blijkt dat de vrijheid van godsdienst in Rusland grondwettelijk is gegarandeerd. Weliswaar heeft eiseres sub 1 verklaard dat kerkelijke bijeenkomsten regelmatig werden verstoord door politieagenten, echter zij heeft ook verklaard dat deze bezoeken verband hielden met klachten van burens wegens geluidsoverlast. Nu ook overigens niet is gesteld of gebleken van een onheuse bejegening van de aanwezigen bij de bijeenkomsten gedurende het politiebezoek heeft verweerder ervan kunnen uitgaan dat de politiebezoeken daadwerkelijk verband hielden met geluidsoverlast. Verweerder heeft voorts in aanmerking kunnen nemen dat eiseressen zich probleemloos hebben kunnen vestigen en inschrijven in [] en dat eiseres sub 1 in het bezit gesteld is van een nationaal paspoort waarmee zij zonder problemen haar land heeft kunnen verlaten. Verweerder heeft hieraan de conclusie kunnen verbinden dat dit niet duidt op verscherpte negatieve aandacht van de autoriteiten voor eiseressen. Tenslotte heeft verweerder aan eiseressen kunnen tegenwerpen dat het feit dat zij hun land van herkomst in eerste instantie wegens vakantiedoeleinden (naar Equador) hebben verlaten en pas op de terugweg hebben besloten om een asielaanvraag in Nederland in te dienen, niet duidt op een acute vluchtsituatie.

16. Eiseressen hebben aangegeven discriminatoir te zijn behandeld door medeburgers vanwege hun religie. Uit het relaas van eiseressen is echter niet gebleken dat de ondervonden discriminatie een dusdanige beperking op de bestaansmogelijkheden oplevert dat het voor eiseressen onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied in hun land van herkomst te functioneren. Daarnaast overweegt de rechtbank dat de mishandeling van eiseressen sub 2 en 3, alsmede de aanranding en poging tot verkrachting van eiseres sub 3 hebben plaatsgevonden in [] Niet is gesteld dat zich tevens dergelijke gebeurtenissen hebben voorgedaan in [], waar zij al enige tijd woonden voordat zij besloten asiel aan te vragen. Daarnaast is van belang dat eiseressen sub 2 en 3 niet verstoken bleven van medische behandeling nadat zij hier aanspraak op hadden gemaakt. Tenslotte is van belang dat eiseressen geen aangifte hebben gedaan bij de politie van de ondervonden discriminatie, hetgeen wel in redelijkheid verwacht had mogen worden. Zij hebben niet aannemelijk gemaakt dat de autoriteiten geen bescherming kunnen of willen bieden, noch dat het vragen van bescherming aan de autoriteiten op voorhand zinloos zou zijn. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de door eiseressen ondervonden discriminatie terecht onvoldoende zwaarwegend geacht.

17. Tenslotte is in beroep aangevoerd dat eiseres sub 3 in aanmerking dient te komen voor een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw, gelet op het feit dat zij (vanwege haar geloof) tweemaal is mishandeld door jongeren, waarbij in één geval tevens sprake is geweest van een poging tot verkrachting. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat, nu het zogenaamde traumabeleid alleen van toepassing is indien de gelaakte handelingen zijn verricht van overheidswege, door politieke of militante groeperingen die de feitelijke macht uitoefenen in het land

AWB 06/62417, AWB 07/06797 en AWB 07/06792

6

van herkomst of een deel daarvan, of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat is of niet willens is bescherming te bieden, en niet is gesteld of gebleken dat de jongeren waardoor eiseres is mishandeld onder één van deze categorieën vallen, reeds daarom niet wordt voldaan aan de voorwaarden voor de toepassing van het traumabeleid.

18. De conclusie is dan ook dat de bestreden besluiten de rechterlijke toets kunnen doorstaan. De beroepen zullen derhalve ongegrond worden verklaard.

19. Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

IV. BESLISSING

De rechtbank

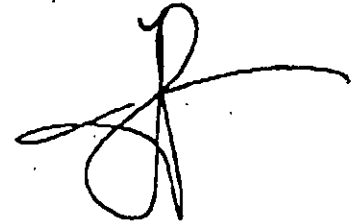
verklaart de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 18 oktober 2007 door mr. C.L.H. Fockens, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. S. de Groot, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier:

De voorzitter

Afschrift verzonden op: 19 OKT. 2007

Conc.: SC
Coll: MvK
D: C

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

wormhoudt berg advocaten

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van
De Raad van State
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

tevens per telefax 070-3651380

Betreft: 06/62417, 07/06797 en 07/06972
0606.15.0031
/ Staat

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
07 NOV 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Mr. M. Berg
Mr. J. Brouwer
Mr. P. Goetsch
Mr. A.M. van den Hurk
Mr. R.H. Wormhoudt

Amstelveenseweg 4
1075 XH Amsterdam
T 020 - 618 53 30
F 020 - 618 90 85
E secretariaat@
wormhoudtbergadvocaten.nl

Amsterdam, 7 november 2007

Hoger beroepschrift

Geeft eerbiedig te kennen:

, geboren op en haar beide dochters
en beiden geboren op , allen van Russische nationaliteit,
wonende te , woonplaats kiezende ten kantore van mr M. Berg,
Amstelveenseweg 4 te Amsterdam, die door hen bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het
instellen van dit hoger beroep en als zodanig zal optreden.

Appellante stelt hiermede hoger beroep in van de uitspraak van de Rechtbank 's-
Gravenhage, nevenzittingplaats Amsterdam, d.d. 18 oktober 2007 (productie 1)

De grieven welke appellante aanvoert zijn de navolgende.

1. Appellante kan zich niet verenigen met het gestelde in overweging 8 van de
Rechtbank:

"Naar het oordeel van de rechtbank kunnen beide documenten (...) niet worden
aangemerkt als nieuw feit omstandigheid in de zin van artikel 83 VW of artikel 4:6
AWB. (...) Beide stukken waren dus reeds in het bezit van familieleden van eiseressen
voor het indienen van de asielaanvragen. Eiseressen hebben derhalve niet aannemelijk
gemaakt dat de stukken niet eerder konden worden overgelegd."

Toelichting:

Appellante meent dat de rechtbank heeft miskend dat het document, houdende de oproep om voor de rechtbank te verschijnen, dateert van na het vertrek van appellanten uit Rusland. Zij waren derhalve niet in staat dat bij hun asielaanvraag te overleggen, nu zij van het bestaan daarvan niet op de hoogte waren.

Het document is vervolgens in beroep, ruim acht maanden voor de behandeling van het beroep door de rechtbank overgelegd. De Staatssecretaris had derhalve ruimschoots de tijd tot nader onderzoek over te gaan en het document bij de besluitvorming te betrekken.

Onder die omstandigheden had de rechtbank niet kunnen oordelen dat de goede procesorde zich verzet tegen het betrekken bij de beoordeling door de rechtbank. Dat klemmt temeer nu het document van doorslaggevende waarde is voor de stelling van appellante dat zij heeft te vrezen voor vervolging van de kant van de Russische autoriteiten.

2. Appellante kan zich evenmin verenigen met overweging 17 van de rechtbank, waarin wordt aangegeven dat appellante niet in aanmerking komt voor de verlening van een verblijfsvergunning asiel op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c VW.

Toelichting:

Naar het oordeel van appellante oordeelt de rechtbank ten onrechte dat de doorgemaakte mishandelingen en poging tot verkrachting niet vallen onder het traumatabeleid, nu geen sprake is van handelingen die zijn verricht van overheidswege of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat is bescherming te bieden.

De rechtbank miskent met de hierboven omschreven overweging dat blijken alle ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken in Rusland op grote schaal sprake is van nationalisme en religieuze intolerantie, waartegen de Russische autoriteiten niet in staat zijn adequate bescherming te bieden.

Gelet op het voorgaande had de rechtbank niet, althans niet zonder nadere motivering, tot het bestreden oordeel kunnen komen.

Gelet op het voorgaande kan naar het oordeel van appellante de thans bestreden uitspraak, wegens strijd met het bepaalde in de artikelen 3.46 AWB en 29 VW, niet in stand blijven.

Redenen waarom:

Appellante Uw College verzoekt de uitspraak d.d. 18 oktober 2007 van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, te vernietigen.

Amsterdam, 7 november 2007

Gemachtigde

